

บทที่ 5

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

1. บทสรุป

จากการศึกษาทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องต่อประเด็นมาตรการกฎหมายเกี่ยวกับการควบคุมคุณภาพสิ่งปงชี้ทางภูมิศาสตร์ พบว่า ความตกลงระหว่างประเทศ จำนวน 4 ฉบับ ได้แก่ อนุสัญญากรุงปารีสว่าด้วยการคุ้มครองทรัพย์สินอุตสาหกรรม (Paris Convention for the Protection of Industrial Property) ความตกลงมาดริดว่าด้วยการปราบปรามการใช้สิ่งปงชี้แหล่งที่มาที่ไม่ถูกต้องหรือหลอกลวงกับสินค้า (Madrid Agreement for the Repression of False or Deceptive Indications of Source on Goods) ความตกลงลิสบอนว่าด้วยการคุ้มครองสิ่งที่ใช้ระบุแหล่งกำเนิดและการจดทะเบียนสากล (Lisbon Agreement for the Protection of Appellation of Origin and their International Registration) และความตกลงว่าด้วยสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาที่เกี่ยวกับการค้า (The Agreement on Trade-Related Aspects of Intellectual Property Rights--TRIPs) ไม่มีบทบัญญัติชัดเจนถึงประเด็นปัญหาที่ผู้วิจัยดำเนินการศึกษาวิเคราะห์ ประกอบด้วย ประเด็นมาตรการยื่นจดทะเบียน มาตรฐานสิ่งปงชี้ทางภูมิศาสตร์ และการเพิกถอนทะเบียนสิ่งปงชี้ทางภูมิศาสตร์ ขณะที่ประเด็นเรื่องการใช้ชื่อหรือสัญลักษณ์สิ่งปงชี้ทางภูมิศาสตร์นั้น ความตกลงระหว่างประเทศจะไม่มีบทบัญญัติอย่างชัดเจนก็ตาม แต่มีข้อสังเกตว่าความตกลงระหว่างประเทศทั้งสี่ฉบับต่างมีจุดมุ่งหมายที่สอดคล้องกันคือเพื่อป้องกันการใช้ชื่อที่ทำให้เกิดความสับสนหลงผิดในแหล่งกำเนิดของสินค้า

หลักการข้างต้นแตกต่างไปจากระเบียบประชาคมยุโรป ที่ 1151/2012 ว่าด้วยระบบการจัดการคุณภาพผลิตภัณฑ์สินค้าเกษตรและอาหาร (Regulation (EU) No 1151/2012 on Quality Schemes for Agricultural Products and Foodstuffs) ที่มุ่งเน้นให้ความสำคัญต่อระบบมาตรฐานสินค้าเพื่อการคุ้มครองสิ่งปงชี้ทางภูมิศาสตร์อย่างเคร่งครัดมากขึ้นกว่าระเบียบฉบับเดิม โดยกำหนดให้ผู้ยื่นคำขอต้องแสดงหลักฐานการได้รับการควบคุมคุณภาพจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องก่อนขอจดทะเบียน แสดงหลักฐานการควบคุมคุณภาพทั้งก่อนและหลังการจดทะเบียนสิ่งปงชี้ทางภูมิศาสตร์ มีบทบังคับให้ผู้ประกอบการต้องแสดงชื่อเรียก สัญลักษณ์ และข้อความบ่งชี้บนผลิตภัณฑ์ให้สาธารณชนสามารถมองเห็นได้อย่างชัดเจน และต้องมีสัญลักษณ์

ของสหภาพปรากฏอยู่บนฉลาก โดยระบุอักษรย่อ PDO หรือ PGI และหน่วยงานที่รับผิดชอบทะเบียน มีอำนาจเพิกถอนทะเบียนสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์และเครื่องหมายแหล่งกำเนิดได้เมื่อมีข้อสงสัย ในคุณสมบัติของผลิตภัณฑ์ภายใต้เงื่อนไขที่ได้รับการจดทะเบียน (The Conditions of the Specification) หรือไม่มีผลิตภัณฑ์ที่ได้รับการจดทะเบียนนั้น วางจำหน่ายในท้องตลาดอีกต่อไป

นอกจากนี้ พระราชบัญญัติว่าด้วยการคุ้มครองชื่อการเกษตร ผลิตภัณฑ์จากป่าไม้ การประมง และอาหาร (Act on Protection of the Names of Specific Agricultural, Forestry and Fishery Products and Foodstuffs) หรือเรียกโดยย่อว่ากฎหมายว่าด้วยสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ (The Geographical Indications Act) ของประเทศญี่ปุ่น ให้ความสำคัญคุ้มครองสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์โดยตรง กำหนดให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตร ป่าไม้ และการประมง (Minister of Agriculture, Forestry and Fisheries) มีอำนาจรับขึ้นทะเบียนสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ และดำเนินการตรวจสอบควบคุมคุณภาพสินค้าก่อนการขึ้นทะเบียนและภายหลังรับขึ้นทะเบียนแล้ว กำหนดให้กลุ่มผู้ประกอบการดำเนินการตามคู่มือการควบคุมคุณภาพสินค้าโดยกลุ่มผู้ประกอบการ (Guidelines for Quality Control by Producer Groups) กำหนดให้มีการจัดทำแผนการควบคุมคุณภาพสินค้า โดยรัฐมนตรีฯ มีอำนาจโดยตรงในการพิจารณาขึ้นทะเบียน โดยตรวจสอบความถูกต้องของเอกสารและรายละเอียดการควบคุมคุณภาพสินค้าก่อนการขึ้นทะเบียนและหลังจากได้รับขึ้นทะเบียนแล้ว ในการนี้กฎหมายได้เปิดช่องให้การตรวจสอบคุณภาพสินค้าภายหลังการขึ้นทะเบียนสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์นี้อาจกระทำโดยองค์กรอื่น ๆ ก็ได้

ขณะที่ พระราชบัญญัติคุ้มครองสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ พ.ศ. 2546 ของประเทศไทย กลับไม่ปรากฏหลักเกณฑ์ในเรื่องการควบคุมคุณภาพสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ แต่กรมทรัพย์สินทางปัญญาใช้การเทียบเคียงมาตรฐานของระเบียบประชาคมยุโรป ทำให้นายทะเบียนใช้อำนาจตามมาตรา 15 กำหนดให้ขึ้นทะเบียนสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์โดยมีเงื่อนไข ซึ่งโดยทั่วไปจะกำหนดให้ผู้ประกอบการต้องดำเนินการภายใต้เงื่อนไข 3 ประการ ประกอบด้วย (1) จัดให้มีระบบการตรวจสอบและควบคุมคุณภาพมาตรฐานสินค้าสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ทั้งกระบวนการในระดับผู้ผลิตและระดับจังหวัด (2) จัดให้มีการขึ้นทะเบียนสมาชิกผู้ผลิตและผู้ประกอบการค้าที่ประสงค์จะขอใช้สิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ และ (3) ผู้ขอขึ้นทะเบียนต้องจัดทำคู่มือปฏิบัติงานแผนควบคุมสำหรับสมาชิกที่ขอใช้สิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าผู้ยื่นคำขอไม่จำเป็นต้องจัดให้มีระบบการควบคุมคุณภาพสินค้าก่อนการขึ้นทะเบียนอย่างเคร่งครัด และส่งผลต่อการตีความได้ว่า นายทะเบียนสามารถรับขึ้นทะเบียนสินค้าสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ได้โดยสินค้านั้นไม่ต้องอยู่ภายใต้การควบคุมคุณภาพมาก่อน จึงไม่มีเครื่องยืนยันว่าสินค้าที่ได้รับการขึ้นทะเบียนแล้วจะคงคุณภาพของสินค้าได้อย่างสม่ำเสมอ

ความแตกต่างของบทบัญญัติกฎหมายที่ทำการศึกษา ทำให้เห็นว่า ประเทศไทยต้องปรับตัวต่อความเปลี่ยนแปลงของกฎหมายต่างประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งระเบียบประชาคมยุโรปที่หน่วยงานภาครัฐของไทยถือแนวปฏิบัติจากสหภาพยุโรปเพื่อนำสินค้าสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ไทยไปจดทะเบียนในต่างประเทศ ประกอบกับกฎหมายภายในของประเทศญี่ปุ่น ซึ่งมีการตราขึ้นเป็นกฎหมายเฉพาะเมื่อวันที่ 1 มิถุนายน ค.ศ. 2015 ได้สร้างมาตรฐานการคุ้มครองสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ที่ชัดเจนอย่างยิ่งต่อระบบมาตรฐานสินค้าดังที่กล่าวมาข้างต้น ดังนั้นการนำระเบียบประชาคมยุโรป และกฎหมายภายในของประเทศญี่ปุ่น มาเป็นต้นแบบเพื่อการพัฒนาและปรับปรุงกฎหมายคุ้มครองสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ของไทย จึงเป็นเรื่องที่ไม่อาจมองข้าม ลักษณะเช่นนี้จะส่งผลดีต่อประเทศไทยในหลายมิติ ทั้งในมิติด้านการบังคับใช้กฎหมายที่มีความชัดเจนและมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น มิติการคุ้มครองผู้บริโภคที่ก่อให้เกิดความเชื่อมั่นในคุณภาพและมาตรฐานสินค้าสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์มากยิ่งขึ้น และมิติด้านการสร้างความมั่นคงและยั่งยืนต่อเกษตรกรหรือผู้ผลิตสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ซึ่งสอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 12 ยุทธศาสตร์ที่ 3 ที่มุ่งสร้างความเข้มแข็งทางเศรษฐกิจและแข่งขันได้อย่างยั่งยืนโดยสร้างรายได้และกระจายรายได้สู่คนในชุมชนอย่างทั่วถึง นำมาซึ่งความเข้มแข็งของเศรษฐกิจในภาพรวมและเศรษฐกิจฐานรากตามหลักการพัฒนาที่ยั่งยืน และสร้างความเชื่อมั่นต่อสินค้าสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ของไทยในอนาคต

2. ข้อเสนอแนะ

จากการวิเคราะห์มาตรการกฎหมายเกี่ยวกับการควบคุมคุณภาพสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ ข้อมูลจากเอกสารต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง และการวิเคราะห์ข้อมูลภาคสนามจากการสัมภาษณ์เชิงลึก ผู้วิจัยขอเสนอแนวทางในการปรับปรุงแก้ไขพระราชบัญญัติคุ้มครองสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ พ.ศ. 2546 และกฎหมายที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

2.1 ให้แสดงหลักฐานการควบคุมคุณภาพสินค้าก่อนการขอขึ้นทะเบียน

การแสดงหลักฐานการควบคุมคุณภาพสินค้าเพื่อแสดงให้เห็นว่าผู้ยื่นคำขอได้ปฏิบัติตามเกณฑ์มาตรฐานสินค้าตั้งแต่กระบวนการผลิตก่อนขอรับความคุ้มครอง โดยเห็นควรให้แก้ไขเพิ่มเติมความในมาตรา 10 แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ พ.ศ. 2546 และกฎกระทรวงว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการเกี่ยวกับการขอขึ้นทะเบียน การประกาศโฆษณา การคัดค้านและการโต้แย้งคำคัดค้าน การขึ้นทะเบียน การอุทธรณ์

และการแก้ไข หรือเพิกถอนทะเบียนสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ พ.ศ. 2547 ข้อ 9 โดยระบุให้มีการแสดงหลักฐานแสดงการควบคุมคุณภาพสินค้า ดังนี้

2.1.1 แก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติคุ้มครองสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ พ.ศ. 2546 มาตรา 10 ดังนี้

หมวด 2

การขอขึ้นทะเบียนสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์

“มาตรา 10 คำขอขึ้นทะเบียนสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ จะต้องประกอบด้วย รายละเอียดเกี่ยวกับคุณภาพ ชื่อ เสียง หรือคุณลักษณะอื่นของสินค้า แหล่งภูมิศาสตร์ หลักฐานแสดงการควบคุมคุณภาพสินค้า และรายละเอียดอื่นที่กำหนดในกฎกระทรวง”

2.1.2 แก้ไขเพิ่มเติมกฎกระทรวงว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการเกี่ยวกับการขอขึ้นทะเบียน การประกาศโฆษณา การคัดค้านและการโต้แย้งคำคัดค้าน การขึ้นทะเบียน การอุทธรณ์ และการแก้ไข หรือเพิกถอนทะเบียนสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ พ.ศ. 2547 ข้อ 9 (4) และข้อ 10 ดังนี้

หมวด 2

การขอขึ้นทะเบียนสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์

“ข้อ 9 คำขอขึ้นทะเบียนสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์อย่างน้อยต้องมีรายการต่อไปนี้

(1)

(2)

(3)

(4) รายละเอียดเกี่ยวกับคุณภาพ ขึ้นเสียง คุณสมบัติหรือคุณลักษณะเฉพาะของสินค้าที่ใช้สิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ และหลักฐานแสดงการควบคุมคุณภาพสินค้า

(5)

(6)

(7)

(8)

“ข้อ 10 การยื่นคำขอขึ้นทะเบียนให้ยื่นคำขอพร้อมเอกสารหลักฐาน ดังต่อไปนี้

(1)

(2)

(3)

(4)

- (5) ทะเบียนสมาชิกผู้ใช้สิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์
- (6) คู่มือปฏิบัติงานสำหรับผู้ผู้ใช้สิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์
- (7) แผนควบคุมตรวจสอบ”

2.2 การรับขึ้นทะเบียนต้องแสดงหลักฐานการควบคุมคุณภาพสินค้า และต้องยื่นขอใช้ตราสัญลักษณ์สิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ไทย

เมื่อนายทะเบียนพิจารณาคำขอประกอบหลักฐานต่าง ๆ แล้ว เห็นว่า เป็นสินค้าที่รับขึ้นทะเบียนเป็นสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ได้ ให้ผู้ยื่นคำขอแสดงหลักฐานการควบคุมคุณภาพสินค้า และต้องยื่นขอใช้ตราสัญลักษณ์สิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ไทย โดยแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติคุ้มครองสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ พ.ศ. 2546 ระเบียบกรมทรัพย์สินทางปัญญาว่าด้วยการอนุญาตให้ใช้ตราสัญลักษณ์สิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ไทย พ.ศ. 2551 และกฎกระทรวงว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการเกี่ยวกับการขอขึ้นทะเบียน การประกาศโฆษณา การคัดค้านและการโต้แย้งคัดค้าน การขึ้นทะเบียน การอุทธรณ์ และการแก้ไขหรือเพิกถอนทะเบียนสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ พ.ศ. 2547 ดังนี้

2.2.1 เพิ่มเติมมาตรา 20/1 แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ พ.ศ. 2546 ดังนี้

มาตรา 20/1 เมื่อสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ได้รับการขึ้นทะเบียนแล้ว ให้ผู้ขอขึ้นทะเบียนดำเนินการขออนุญาตใช้ตราสัญลักษณ์สิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดในระเบียบกรมทรัพย์สินทางปัญญาว่าด้วยการอนุญาตให้ใช้ตราสัญลักษณ์สิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ไทย

2.2.2 แก้ไขจุดเริ่มต้นนับระยะเวลาการอนุญาตให้ใช้ตราสัญลักษณ์สิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์

ระเบียบกรมทรัพย์สินทางปัญญาว่าด้วยการอนุญาตให้ใช้ตราสัญลักษณ์สิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ไทย พ.ศ. 2551

ข้อ 12 การอนุญาตให้ใช้ตราสัญลักษณ์สิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ไทย ให้มีอายุ 2 ปี นับแต่วันที่ดำเนินการตรวจประเมินการปฏิบัติตามแผนและคู่มือปฏิบัติงาน

2.2.3 แก้ไขเพิ่มเติมกฎกระทรวงว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการเกี่ยวกับการขอขึ้นทะเบียน การประกาศโฆษณา การคัดค้านและการโต้แย้งคัดค้านการขึ้นทะเบียน การอุทธรณ์ และการแก้ไขหรือเพิกถอนทะเบียนสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ พ.ศ. 2547 ข้อ 12 (5) ดังนี้

“ข้อ 12 การประกาศโฆษณาการรับขึ้นทะเบียนตามข้อ 11 ให้มีรายการดังต่อไปนี้

- (1)
- (2)
- (3)
- (4)
- (5) รายละเอียดเกี่ยวกับคุณภาพ ชื่อเสียง คุณสมบัติ หรือคุณลักษณะเฉพาะของสินค้าที่ใช้สิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ พร้อมหลักฐานแสดงการควบคุมคุณภาพสินค้า
- (6)
- (7)
- (8)

2.3 การควบคุมคุณภาพภายหลังขึ้นทะเบียน

เมื่อนายทะเบียนรับขึ้นทะเบียนสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์แล้ว ให้กำหนดมาตรการควบคุมคุณภาพสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ตามมาตรฐานสากลโดยการบัญญัติหลักเกณฑ์ดังนี้

บัญญัติเพิ่มเติม “หมวด 2/1 การควบคุมคุณภาพสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ภายหลังขึ้นทะเบียน” ในพระราชบัญญัติคุ้มครองสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ พ.ศ. 2546 ดังนี้

2.3.1 ให้นายทะเบียนมีอำนาจควบคุมคุณภาพสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ภายหลังการรับจดทะเบียน

“หมวด 2/1 การควบคุมคุณภาพสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ภายหลังขึ้นทะเบียน”

“มาตรา 20/2 เมื่อนายทะเบียนขึ้นทะเบียนสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์แล้ว ให้ผู้ผลิตสินค้าปฏิบัติตามคู่มือปฏิบัติงานสำหรับผู้ใช้สิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ และแผนควบคุมตรวจสอบตามที่ได้ยื่นไว้ในขณะขอขึ้นทะเบียน ให้นายทะเบียนมีอำนาจควบคุมคุณภาพสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ภายหลังการรับการขึ้นทะเบียน ในการเฝ้าระวังดูแลและตรวจสอบการปฏิบัติตามเกณฑ์การควบคุมคุณภาพที่บรรดาผู้ผลิตได้ดำเนินการตามขั้นตอนควบคุมคุณภาพก่อนการขอขึ้นทะเบียน สิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์

การดำเนินการตามวรรคหนึ่ง นายทะเบียนมีอำนาจแต่งตั้งหน่วยงานควบคุมคุณภาพสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์เพื่อดำเนินการแทนได้ และให้หน่วยงานนั้นรายงานผลการตรวจสอบต่อนายทะเบียน”

“มาตรา 20/3 เมื่อนายทะเบียนดำเนินการตามความในมาตรา 20/2 แล้ว เห็นว่า สิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์นั้นไม่เป็นไปตามเกณฑ์การควบคุมคุณภาพ ให้นายทะเบียนส่งเรื่องให้คณะกรรมการมีคำวินิจฉัยตามความในมาตรา 23”

2.3.2 ให้แก้ไขหรือเพิกถอนทะเบียน เมื่อสถานการณ์เปลี่ยนแปลงไปภายหลัง การขึ้นทะเบียน

หมวด 3

การแก้ไขและเพิกถอนทะเบียนสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์

“มาตรา 23 ในกรณีที่ปรากฏว่าสถานการณ์เปลี่ยนแปลงไปภายหลังการขึ้นทะเบียนตามมาตรา 19 และการเปลี่ยนแปลงนั้นทำให้สิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์มีลักษณะต้องห้าม ตามมาตรา 5 หรือทำให้รายการเกี่ยวกับแหล่งภูมิศาสตร์ รายการเกี่ยวกับคุณภาพสินค้า ตามเกณฑ์มาตรฐานที่ผู้ขอขึ้นทะเบียนได้รับการรับรองตามกฎหมาย หรือรายการอื่นเปลี่ยนแปลง ไปจากที่ลงไว้ในทะเบียน ผู้มีส่วนได้เสียหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ อาจขอให้นายทะเบียนส่งเรื่องให้ คณะกรรมการมีคำวินิจฉัยแก้ไขหรือเพิกถอนทะเบียนได้ และให้นำความในมาตรา 22 วรรคสอง มาใช้บังคับโดยอนุโลม”

มาตรา 22 วรรคสอง (คงเดิม) เมื่อคณะกรรมการมีคำวินิจฉัยให้แก้ไขหรือ เพิกถอนทะเบียนสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ตามวรรคหนึ่งแล้ว ให้มีหนังสือแจ้งการแก้ไขหรือ เพิกถอนทะเบียน พร้อมด้วยเหตุผลให้ผู้ขอขึ้นทะเบียนทราบภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ คณะกรรมการ ได้มีคำวินิจฉัยให้แก้ไขหรือเพิกถอนทะเบียน และให้ประกาศโฆษณาการแก้ไขหรือ เพิกถอนทะเบียนนั้นตามวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง